

---

---

**ШЕРЛОК ХОЛМС**

*и*  
**ОТРЯДЪТ ОТ УЛИЦА „БЕЙКЪР“**

---

---

ДОСИЕ № 4

---

---

**ПОСЛЕДНИЯТ  
СБЛЪСЪК**

---

---

**Трейси Мак и Майкъл Ситрин**

---

---

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *The Final Meeting*

Text copyright © 2010 by Tracy Mack and Michael Citrin. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,  
New York, NY 10012, USA.

*Превод* Мария Николова  
*Редактор* Вихра Василева  
*Коректор* Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“  
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21  
[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2011  
ISBN 978-954-27-0610-6

## ПРЕДГОВОР, В който приближава краят

Скъпи читатели,  
Дотук в три книги честно споделях с вас приключенията на Отряда от улица „Бейкър“ – преданите помощници на великия детектив Шерлок Холмс, защото в течение на времето и учени, и историци така и не им отдадоха необходимото признание.

Вече знаете всичко. Затова ще си спестя дългото въведение. Нито съм склонен, нито пък имам куража за подобни формалности. Най-правилно е, верни читатели, да се сбогувам с вас. Уви, правя го с натежало сърце. Не мога да кажа дали е от сантименталност, или от меланхолия. Но това ще бъде последното приключение, което ви разказвам – най-сериозното за нашите храбри приятели. Питал съм се безброй пъти дали в годините, последвали *Последната среща*, нещата можеха да

останат същите за Отряда? Ох, как съгбата си играе с всички нас!

Простете ми. Говоря празни приказки, а казах, че няма да го правя. Да започваме. Както казва господарят: „Играта започва“.

Анонимно ваш,

Лондон, Англия

1855



## ГЛАВА ПЪРВА

### Първата среща

**В** сърцето на лондонския квартал „Уест Енд“ на тротоара на улица „Бейкър“, срещу „Бейкър“ 221 Б, мършаво момче на име Ози седеше до шанка, обърната с гъното нагоре, и се възлеждаше печално в очите на минавачите. До него най-добрият му приятел Уизинс пееше на висок глас с престорен ентусиазъм.

*Сега потеглям към бреговете на Испания,  
където оръдията гръмко свистят,  
изпълни молбата ми, сбъдни желанието ми:  
красиво момиче и кана с вино.*

Въпреки че беше краят на април, студеният и влажен въздух не подсказваше, че е пролет. Само вятърът със слабия си аромат на магнолия, напомняше за смяната на сезоните. Ози потръпна в

тънкото си палто и се изкашля, докато Уигинс се наведе да провери бомбето. Вътре все още имаше само два пенса. Днес минувачите не бяха щегри.

*Когато умра и вече съм в гроба,  
и всичките ми болки са минало,  
изпълни молбата ми, сбъдни желанието ми,  
сложи на гроба ми кана с вино.*

Уигинс изпя вяло още един куплет, а после клекна на тротоара до Ози.

– Минаха седмици, откакто господарят ни повика за помощ. Гласът ми спадна, а нямаме почти никакви пари.

Уигинс поклати глава. Коремът му къркореше.

– Господарят как ли си мисли, че ще оцелеем, без да ни плаща? Скоро пак ще минем на печени плъхове.

Ози се ужаси от тази мисъл.

– Цял ден ще бъда само на картофи, преди да взям още някой плъх. Имат твърде много кости.

– Не и ако се сдобиеш с някой добре охранен. Ще ни уловиш няколко от тях, нали, Шърли? – Уигинс почеса по гърба питомния си пор, който се беше сгушил в скута му.

– Изминаха много седмици – съгласи се Ози. Той

вдигна поглед към прозорците на жилището на Шерлок Холмс. – Няма приключения, нито пък работа за ума. Не мога да преценя дали господарят няма случаи или просто сам си ги разрешава. – Последната мисъл породила множество чувства, като не на последно място бе това, дали господарят не избягваше по-специално него?

Точно в този момент отличителният профил на Шерлок Холмс – висок и слаб, с изгаден нос, подобен на птичи клюн – мина покрай прозореца на кабинета, който се намираше на втория етаж. Той пушеше глинената си лула и изглеждаше потънал в размисъл.

Ози въздъхна и извади от вътрешния джоб на палтото си малка книга.

– Уигинс, какво ще кажеш малко да се поупражняваме?

Той отвори на една страница и прочете заглавието: *„Мъжът с желязната маска“*.

– Ози, моля те, нека не сега. Положението е достатъчно тежко – Уигинс сви двата си юмрука в знак на протест.

– Но ти ставаш все по-добър, приятелю. Разпознаваш повечето гуми. Много скоро сам ще четеш целия „Странг“<sup>1</sup>.

---

1 Английско месечно списание, основано през 90-години на XIX век. – Б.пр.

– Харесва ми да научавам разни истории, Оз, и нямам нищо против книгите. Но да чета на глас думите, ме кара да се чувствам като глупак.

– Няма да се чувстваш така, когато се научиш да четеш, Уигинс.

Докато гвамата си приказваха, голяма карета, теглена от два коня, изтрополи по улица „Бейкър“ и спря пред номер 221 Б. Момчетата застинаха, наблюдавайки как един слаб възрастен мъж с цилиндър и черно палто излезе от каретата.

Ози зяпна, когато мъжът се обърна с лице към тях. Не можеше да се сбърка изпъкналото чело, хлътнолото лице и змийския поглед. Мъжът при сви очи и преди небрежно да влезе в номер 221 Б, по тънките му устни се плъзна коварна усмивка.

Ози потръпна – не защото най-опасният мъж в цяла Англия го беше фиксирал с поглед. А защото тези очи го парализираха.

– Това беше професор Мориарти! – възкликна Уигинс. – И той влезе в жилището на господаря просто ей така – без някой да е съобщил за него. Не разбирам какво става.

– Да го последваме!

Двете момчета предпазливо пресякоха улица „Бейкър“ и се промъкнаха през същата врата. Качиха се по стълбите и спряха в коридора, за да



чуят разговора, който вече беше започнал.

– Всичко, което имам да кажа, вече е минало през ума ти – каза Мориарти.

– Тогава вероятно и отговорът ми е минал през твоя – отвърна Холмс.

– Значи гържиш на своето?

– Абсолютно – изрече Холмс без колебание.

Уигинс се съсредоточи, двамата мъже сякаш разговаряха с някакъв код от недовършени изречения. Въпреки че смисълът на самите думи беше неясен, той долови основното послание: на Мориарти му беше дошло до гуша от намесата на Холмс и го заплашваше.

– Трябва да се откажеш от това, господин Холмс – каза Мориарти, – наистина трябва.

Сърцето на Ози биеше лудо. „Това е край“, помисли си той. Разчитват си сметките. Мориарти се беше появил без предупреждение на тази среща преди последната битка. Момчето усети как не му достига въздух, пипнешком измъкна изпод палтото си своето шишенце с рибено масло и отпи голяма глътка.

Когато стана ясно, че разговорът е приключил, Уигинс гръпна Ози наогу по стълбите, после изскочиха на улицата. Едрият кочияш на Мориарти се извърна, скочи от каретата и заплашително

вдигна свития си юмрук. Щеше да ги погони, но момчетата, бързи като зайци, се стрелнаха нагору по улица „Бейкър“.